

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Commentarius Pavli Bernriedensis, Antiqui Scriptoris, De
Vita Gegorii VII. Pontif. Max.**

Paulus <Bernriedensis>

Ingolstadii, 1610

II. Nugamenta Caluinistica in Epistolam Caroli Magni ad Elipandum de
hæresi Feliciana.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65381)

Nugamenta Calvinistica in Epistolam Caroli Magni ad Elipandum de Hæresi Felicianana.

EXSTAT Tomo 3. Conciliorū in Actis Concilij Francofortensis. Calvinista vocat *Constitutionem* : vbiq̄ue scilicet constitutiones somnians, *more suo solens*, vt ipse loqui amat, Bacchatur in primis in Bernardum Lutzenburgiū, scriptorem Catalogi Hæreticorū, quem *crimine falsi aspergere* nititur; quod scripserit; *In Concilio legati Sedis Apostolicae presidentes fuerunt, Theophylactus & Stephanus Episcopi. Os impudens & effrons*, clamat Calvinista. Cur, quæso? Quia ex vocula *Præsentes*, fecit, *Præsidentes*. Vnde hoc tibi constat, Calvinista? An vidisti manuscriptum Codicem, à quo huic tuo conuicio aliqua verisimilitudo veniat? Nam quod ais, *te tuam Bibliothecam in Breuiarium Baronianū pignus dare, si in Synodis Francicis vel apud de præsentia Romani Pontificis inueniatur, semper enim præsedisse Principem*; id scilicet tam verum est, quàm vera sunt cætera tua blateramenta: in omnibus enim Conciliis Francicis vel præcipuus Episcopus, vel præcipui Vicarius, vel Sedis Apostolicæ Legati, præfederunt, vel ipse Pontifex, si quando in Franciam, Concilij celebrandi causa, venit; vt venit Vrbanus II. quo præsentente Concilium Claromontanum est habitum pro recuperanda terra sancta; & quidquid Carolus vel alius Rex in conuocanda Synodo, vel in sententia dicenda, vel in iudicio faciendo gessit, id totum nutu & assensu Ecclesiasticorum gessit. Quapropter in Epistola ad Elipandū
ita

italoquitur. *Ecce ego vestris petitionibus satisfaciens congregationi Sacerdotum (hoc est, Concilio) auditor & arbiter assedi.* En auditorem se proficitur; non ergo *presidem* se iactat.

Dices. Fuisse itidem *arbitrum*. Omnino, quia sententiam, arbitrium & decretum Concilij ratum habuit. *Decernimus, & Deo donante, decreuimus, quid esset de hac inquisitione firmiter tenendum.* Decreuit ergo Carolus, quid de Elipandi opinione sentiendum esset, sed decreuit secutus Concilij, seu *presulum* sententiam; sententiam dixit, sed instructus ab Episcopis. Arbiter fuit, sed post arbitrium, & ex arbitrio Episcoporum.

Miror omissum à Calvinista locum Epistolæ Synodicae ad Episcopos Hispaniæ, in cuius exordio hæc leguntur. *Congregatis nobis in unum charitatis conuentum, precipiente & presidente piissimo & gloriosissimo Domino nostro Carolo Rege, &c.* Sed quid si quis eadem, qua Calvinista aduersus Luzemburgium, Crisi vsus, contendat hîc legendum, non *presidente*, sed *presente*? Certè non deerunt argumenta quibus opinionem suam stabiliat, imprimis titulus libelli Sacrosyllabi; vbi legimus: *In loco celebri, qui dicitur Franconofurd sub presentia clementissimi Principis Caroli.* En *sub presentia*; non, *sub presidentia*. Et in ipso libelli contextu: *Residentibus cunctis in aula sacri Palatii, &c. Sub presentia predicti Principis, &c.* Deinde, Respondeo, Carolum dici *presedisse*, non quòd propriè Iudex esset; sed quia materialem locum cæteris omnibus honoratiorem tenebat, nempe thronum & solium regium; vt ad similem objectionem de Imperatoribus Orientis respondet Bellarminus lib. I. de Concil. cap. 19.

Quis verò diuinet, quid Calvinista voluerit, quando

f con-

contra Lutzenburgium clamat; cum Felici & Elipando adscribere errorem adorationis imaginum, quem erravit Concilium Nicanum secundum, idemque dictum; septima Synodus Oecumenica. Vigilansne an somnians hæc Caluista scripsit? Nam Lutzenburgius adscribit Felici & Elipando errorem Iconoclasticum Copronymianum, & Claudianum Tauricum; nempe imagines non tantum non esse adorandas, seu colendas, sed & penitus exterminandas, & eliminandas. Num hæc est sententia Concilij Nicæni? Num Synodus ista hoc sanxit? An non è diametro vesaniæ huic repugnantia scita sciuit? Nec solus Lutzenburgius errorem Iconomachicum Felici Vrgelitano adscribit, sed & idem facit Concilium Senonense in Decretis fidei cap. 14. Platina in vita Adriani I. Pontif. Paulus Æmylius lib. 2. de gestis Francorum propè finem; quos citat Binius Tom. 3. Cōcil. in Notis ad Synodum Francofordiensem.

Adde his omnibus antiquiorem *Dungalum*, qui sub Ludouico Pio Imp. vixit, & contra Claudium Taurinensem æquè ac Ionas Aurelianensis, scripsit; cuius liber insertus est secundo Tomo Auctarij ad Bibliothecam SS. Patrum. Iste Auctor in præfatione sua Felicem hæreseos Iconoclasticæ in occidente antesignanum facit. Audiamus eius verba. *Cum enim Dominus beatissima memoria Carolus (Magnus) feruentissimus vigilantissimusque Catholica fidei tutor & propugnator, nequissima caput viperæ in Magistro huius erroris Felice contra sibilantis unitatem Ecclesia Apostolica auctoritate præualida ferreæque confregerit virga; rectum quidem est, quin ab eius benedicta generatione (à Ludouico filio, & Lothario nepote) supradictæ cauda bestia diro cuncta suo inficiens nidore eodem confundatur hastili, &c. ut quia peruersus discipulus (Claudius*
Taur-

Taurinensis) peruersum pestiferumque Magistrum (Felicem) non solum æquiparare, verumetiam deprauando & blasphemando excellere contenderit, &c. validiore etiam castigatione, quàm suus antea Doctor fuerat, corripiatur, &c. En Felix apertissimè à Dungalo nominatur Auctor, Magister & Doctor eius erroris, quem Claudius sequebatur, & quem Dungalus in Claudio refutaturus erat. Et Claudius dicitur Felicis discipulus. Non iniuria igitur Felici hic quoque Iconomachicus error adseribitur. Libros Pseudocarolinos hic tacitus prætereo; quia in Horto sanctæ Crucis omnes nebulas à Calvinista hoc sparsas dispulimus.

CAPVT III.

De præfatione Caroli Magni in sua Capitularia.

EXTRA initio Capitularium Francicorum, quæ Pithœus euulgauit. Et in legibus Caroli Magni, quas olim Amerbachius, nuper R. P. Ioannes Busæus Societatis nostræ vna cum Hincmari Epistolis publicauit. Calvinista, more suo solens Constitutionem somniat, & quidem de Disciplina Ecclesiastica & officio Episcoporum. Inde contra Baronium euincere contendit, ad Regis seu Imperatoris, non ad Papa officium pertinere, ut Episcopis & Presbyteris leges præscribat. Sed Calvinista duo aduertere debuisset. Primum, Carolum quidquid fecit, fecisse nutu & permissu Episcoporum, ut leges latæ plus roboris ac firmitatis haberent, & efficacius in vsum moresque inducerent; quod satis ex ipso præfationis contextu liquet.